සුන්දරයි ඔබ...

මේනකා ජයතිලක
ක්වීන්ස්ලන්තය

දයාන්... සොයුර, ඇත්තටම ඔබ බෙහෙවින් ම සුන්දර මිනිසෙකු වග ගෙවී ගිය ඉරු දින රාත්‍රියේ අපි වඩාත් පසක් කොට ගත්තෙමු. එනිසාම ඔබ ගැන කතා කළ යුතුමය. ඔබ සමග, ඔබේ අරුත්බර, හැඟුම් දනවන ගී සමග දැහැන් ගත වන්නට ඉඩ ලැබුණු හෝරා කීපයද සැබවින්ම සුන්දර වීය.

ජීවිතයේ පළමු වතාවට ඔබ බ්‍රිස්බේන් ආ පුවත, මුල්වරට බ්‍රිස්බේන් හි ප්‍රසංගයක් පවත්වන ආරංචිය කණ වැකී සති කිහිපයක් ගත වුණාද, ඒ සඳහා සහභාගී වීමේ අවශ්‍යතාවය එකාවන්ව පවුලේ සියල්ලන්ටම තිබුණාද, එය ක්‍රියාත්මක වුණේ එදින දහවල ඔබ ක්වීන්ස්ලන්ත බෞද්ධ විහාරයේ කඨින පිංකමට සහභාගි වනු පිණිස පැමිණි විට පවුලේම කෙනෙකු මෙන් බොහෝ ලෙන්ගතුව පෑ සුහදත්වයෙන් අනතුරුවය. සැබවින්ම ඔබ අපූරු මිනිසෙකු ම විය. බොහෝ සුළු වෙලාවකට ඔබ සමග දෙඩමළු වුවද වැඩිමහළු සොයුරෙකු පිළිබඳව ඇතිවන සෙනෙහසක්, බැඳීමක් සෑම සිතක් තුළම ඉතිරි කරන්නට ඔබ සමත් වුණේ ඔබේ ඒ අපූර්වත්වය නිසාමය.

සුහදත්වයක්, දයාබරත්වයක් මවා පෑමේ හැකියාව බොහෝ දෙනෙකු තුළ ඇති බව රහසක් නොවන නමුදු ඔබ පෑ හෘදයාංගම බව මවාපෑමක් නොවුණ බව ඔබ සමග කතා කළ අය මෙන්ම ප්‍රසංගය නැරඹුවන්ද වටහා ගත්තාට සැක නැත. ප්‍රසංගය ආරම්භ කළ විලාශය, සෑම ගීතයක් අවසානයේදීම ප්‍රේක්ෂකයන් නැගූ අත්පොළොසන් හඬට පවා ස්තුතිවන්ත වීම මෙන්ම සෑම ගීතයක්ම ගැයීමට පළමුව ගීතයේ අයිතිය පිළිබඳව, රචකයා හා තනු නිර්මාණකයා ගැන බොහෝ ගෞරවාන්විතව මතක් කිරීම තුළින් ඔබගේ නිහතමානිත්වය කදිමට පිළිබිඹු විය. ඔබ මවපාන්නෙකු නොවන බව මා කීවේ ඒ නිසාමය.

ඔබ ඔබේ මවට බෙහෙවින් ආදරය කළ බව අප අසා ඇත්තෙමු. පුවත් පත්වල පළවන ඔබේ තොරතුරු රැගත් ලිපි මගින් කියවා ඇත්තෙමු. නමුදු ඇයගේ වියෝවෙන් පසුව වුවද ඔබ නොමියෙන මව් සෙනෙහසින් යුතුව ඇය ගැන කතා කිරීම පවා ඔබ මවට ඇති ආදරය අතිශයෝක්තියක් නොවන බවට සාක්ෂි දරයි.
මවු කෙනෙකු ගේ අගය කියා දෙන්නට කිසිවෙකු ඇවැසි නැති වුවද මවුන් ගැන නොහිතන, මවුන් ගැන අමතකව ගිය දූ පුතුන්ට ප්‍රසංගය අතරතුරදීද හැඟුම්බරව ඔබ දුන් ආදර්ශය සුළු පටු නොවේ.

ප්‍රසංගයේදී අලෙවියට තබා තිබුණු 'සිත්තම් කරමින්' ඩී.වී.ඩී. තැටිය නරඹන විට එම ප්‍රසංගයේදී මහාචාර්ය සුනිල් ආරියරත්නයන් කළ කතාවෙන් 'දයාන් කියන සින්දු ගැන නොව සින්දු කියන දයාන් ගැන' බොහෝ දෙනා නොදන්නා අපූරු සිද්ධීන් සමූහයක් දැන ගන්නට ලැබිණි. ප්‍රවීණයන්ට පවා ඔබ ආදර්ශයක් වන්නේ ඒ නිසාය.

බොහෝ සංවේදී හිතැත්තෙකු වන ඔබ ආදරයටද බෙහෙවින් සංවේදී වී ඇති බව ඔබේ තනිකඩ ජීවිතය ලෝකයා හමුවේ කියා පෑවද, ඒ ගැන කතා කරන්නට මම මෙය අවස්ථාවක් කර නොගන්නා නමුදු ඔබ විඳින්නට පෙරුම් පිරූ ඒ ජීවිතය විඳවන්නට මංපෙත් විවර කළ ඇය කොහේ හෝ සිට ඔබ නමින් සුසුමක් හෙලනවා නොඅනුමානය.

වරක් බ්‍රිස්බේන් පැමිණි එක් ප්‍රවීණ ප්‍රසිද්ධ ගායකයෙක් ඔහුගේ ප්‍රසංගය අවසානයේදී 'හිතන්න එපා මේ සින්දු විසිපහ ලේසියෙන් කිව්වා කියලා' යනුවෙන් ප්‍රේක්ෂකයන්ට පැවසුවේත් මෑතක ප්‍රසංගයකට ආරාධනා ලැබ පැමිණි ප්‍රවීණ ගායකයෙකු ප්‍රසංගය අවසානයේ සමරු තිළිණය ප්‍රදානය කරන තෙක්වත් වේදිකාව මත නොසිට ප්‍රේක්ෂකයන් ගෙන් සැඟව ගිය වගත් මෙහිලා සඳහන් කරන්නට මා සිතන්නේද ඔවුන්ට අගෞරවයක් හෝ යම් තරමකවත් සිත් රිදවීමක්වත් කරනු වස් නොව, ප්‍රසංගය අවසානයේදී ප්‍රේක්ෂකයන් අතරම රැඳෙමින්, ඔවුන් සමඟ සුහද කතාබහේ යෙදෙමින්, ඔවුන්ට ඇවැසි ලෙස ඔවුන් සමඟ ඡායාරූප වලට පෙනී සිටිමින්, ඔවුන්ට සමරු සටහන් ලෙස ඔබේ අත්සන තබමින් ඔබ පෑ සැබෑ සුහදත්වය, සහෝදරත්වය අගය කරන්නටම පමණි.

ඉතා කෙටි විවේකයක් පමණක් ලබමින් ප්‍රසංගයක් පැවැත්වීමේදී දැනෙන වෙහෙස කෙතරම්දැයි අපටද අවබෝධ කරගත හැකි නමුදු එම වෙහෙසද ඔබ සතුටක් ලෙස සිතූයේ ප්‍රසංගයේ සියළු මුදල විහාරස්ථානයක සුබ සිද්ධිය උදෙසා බැර වන නිසා විය හැකිය.

ලබැඳි සොයුර, මේ ලිපිය මා'තින් ලියැවුණේ ඔබ ප්‍රසිද්ධ ගායකයෙකු නිසාවෙන්වත්, ඔබේ කටහඬ ලගන්නා සුළු වූ නිසාවත්, ඔබේ ගීතවල ඇති අර්ථවත් බව නිසාවත්, විශේෂයෙන්ම ඔබ අති දක්ෂ ඡායාරූප ශිල්පියෙකු නිසා ඔබව වර්ණනා කිරීමෙන් මතු දිනෙක ඔබ වෙතින් කිසියම් ලාභයක් අපේක්ෂාවෙන්වත් නොවේ. ඒ කිසිම දෙයකට සමකළ නොහැකි සැබෑ මනුෂ්‍යත්වයක් සිත තුළ පුරවා ගත්, අඳුනන, නාඳුනන සැමටම එක ලෙසට සොයුරුදම් පෑ ඉතා ලෙන්ගතු, නිහතමානී හදක් ඔබ සතු නිසාය.

ප්‍රසංගය අවසානයේදී ඉතා හැඟීම්බරව ඔබ කියූවාක් මෙන්ම තවත් දිනෙක මේ සොයුරු පෙමින්ම ලොවේ කොතැනකදී හෝ අපි හමුවෙමු.

A reply to Menaka Jayathilake

Don't judge the book by the cover

I have been reading the articles written to Sannasa by Menaka Jayatilaka for sometime. I agree with her views when she writes about the topics she knows of. It is unfortunate that she sometimes writes about certain issues thinking she knows and exposing her ignorance to those who really know the subject.

In the September issue of Sannasa, there was an article about Nursing and Medicine (Vedakama and Hedakama) in which the writer criticizes the way our people face incurable diseases. It is true that the Sri Lankans accept defeat when beaten by diseases like cancer. Having heard her Aussie plumber's comments about the disease, Menaka thinks he is a hero.

I agree with you that positive thinking is a good concept. But, do you really know why this man suffering from a terminal illness has to work? I personally don't know him, but having worked in the health sector of Australia for a number of years I have witnessed how some Aussies face the diagnosis of cancer. Some men who are physically stronger than the Sri Lankans weep like babies when they first hear the diagnosis.

An army of health professionals - doctors, nurses, social workers and counselors are available for support, as the patients initially find it very hard to accept the reality. It is not uncommon for them to wail, revealing their family problems (broken families, children not being supportive) and other social issues like social isolation. Some patients reveal their financial hardships (debts, mortgages, credit card bills and lay-bys) wondering how they are going to cope with the burden of a terminal illness.

It takes time and vigilance to understand that the Westerners aren't as strong as they pretend to be. All they have is physical strength. Mentally, they are a lot weaker than us. Most terminally ill patients try to remain positive after receiving counseling and social work support. In fact, what they do is turning a blind eye to reality and attempting to hide their worries from the rest of the world.

Menaka's hero could also be one of those. When I read the story, instead of a hero trying to beat the disease, I visualized a poor man who has been forced to fight the disease and still work to make a living. He could also be a solo dad, not having a family member to leave the child with. Do you expect an Aussie to reveal his true feelings to an Asian woman who is just another customer?

I have had the opportunity to be in the palliative care team of a prominent Aussie figure who died of cancer. In the eyes of the world, this person remained very strong until the last moment, raised funds for cancer research and remained cheerful in numerous television programmes; but those who were around knew how this person wept behind the scenes.

I had been working in Sri Lanka for over 10 years, and on many occasions have myself delivered this unfortunate massage to our patients. They were sad, but they accepted the fact as their 'karma'. That is our upbringing. In general, Sri Lankans are ready to accept the reality. We were born to die - it is only a matter of time. Our people quickly realize the time has come and they get ready to go.

Menaka sympathises the father of her friend and blames those around him for counting down to his death. As Buddhists, we understand the fact that our lives are predestined by the deeds (karma) of our previous lives. Whether we count down or not, we can't live beyond what we had earned. Why should we look down upon our own beliefs and cultural values then? Should we be fooled by the illusions created by Suddas and blame our people for being realistic?

Again in the October issue of Sannasa, Menaka attacks the Sri Lankan doctors. In doing so, she has done something unethical. That is, revealing the identity of a female Sri Lankan doctor who had an encounter with Menaka's GP. Any one who has got access to the internet would know that there are only two female doctors in the said panel, so the culprit is one or the other. Unfortunately, one of them happens to be a friend of mine who is a very down to earth person. She was furious to hear that such a mud slinging has been done over the media, because there is a 50% chance for people to think it was her.

Menaka also recommends that the Australian government shouldn't allow Sri Lankan doctors to obtain registration until after sometime. I am glad to learn that she is capable of making recommendations to the Australian government. Although some Sri Lankans are very hostile to their own ethnic group in Australia, the Australian government isn't that discriminatory. They equally treat all overseas qualified doctors. If you resist that, why don't you advise the government to set up more stringent registration requirements for Sri Lankan doctors?

I wonder from what source you obtained the statistics to claim that 99% of the doctors in Sri Lanka are shameful and are primarily concerned about money. Do you at least know the percentage of Sri Lankan doctors engaged in private practice? If you don't know, please don't present your guess work, exhibiting your ignorance and at the same time tarnishing the image of doctors.

Despite all the sobanaya, accreditation guidelines and other standards applicable to Australian hospitals, readers will be surprised to learn the high incidence of medical misadventures. Behind the big smiles, kind words, beautiful buildings, air conditioning and plasma TVs, the shadow of death still exists.

I totally agree with you about the channel business in Sri Lanka. It is shameful and also not standardized, but you have no right to blame 99% of the doctors because of this shameful practice. I would suggest you to offer your consultancy service to the Ministry of Health, Sri Lanka as to how to solve this crisis. They will be very glad to listen to you, as they welcome anything from overseas - foreign aid, foreign advisors, scholarships, travel and so forth. The tragedy of Sri Lankan health system lies in there. Those who are in decision making roles dream about what they have seen overseas!

That is the mentality of the Sri Lankan brown sahibs (kalu suddo). Everything white is good for them. Everything black is bad. During their overseas trips they superficially touch the health systems of those countries and thinking they are wonderful, try to implement those back in Sri Lanka. Some of them work and the patients benefit. Most of them don't work and the patients suffer.

Menaka is full of praises about the Australian health care system just because her brother was allowed to hold the hand of her mother during a CT. So are the heads of our health department. They don't see how these health systems are focused on money, the waiting lists for surgery, emergency department waiting periods, man power shortages and internal politics within the health care systems. All they see is the show off - 'sobanaya' in other words.

Despite all the sobanaya, accreditation guidelines and other standards applicable to Australian hospitals, readers will be surprised to learn the high incidence of medical misadventures. Behind the big smiles, kind words, beautiful buildings, air conditioning and plasma TVs, the shadow of death still exists. I am hoping to submit those statistics in another letter enabling the good samaritans like Menaka to raise awareness of other people, as she did in Sri Lanka.

Suveka